

Đề bài:

**Em hãy kể
chuyện về một
việc làm em ân
hận mãi đối với
ông bà, cha mẹ,
hay thầy cô giáo.**

Bài làm 1

Em theo bố mẹ vào công tác tại Thành phố Hồ Chí Minh. Gia đình em ở ngay một căn nhà nhỏ trong hẻm đường Trần Bình Trọng. Căn nhà có cái sân thượng nhỏ bé. Nhưng bố em lại thích chơi cây cảnh và đặc biệt là thích trồng một cây chanh trong cái chậu thật to. Em biết rõ lí do tại sao bố em lại thích trồng cây chanh vì mỗi lần ăn thịt gà, bố em thường hái mấy cái lá chanh, thái nhỏ rắc lên đĩa thịt. Quả thật ăn thịt gà mà có lá chanh thì rất ngon và có mùi thơm rất đặc biệt.

Một hôm bố em đi công tác xa hơn một năm, bố em dặn đi dặn lại là hàng ngày phải tưới và bắt sâu cho cây chanh, vì cây chanh thường có nhiều sâu cắn lá. Những ngày đầu em làm rất chăm chỉ, tưới tắm, bắt sâu, có ngày bắt được đến 4-5 con, mà lạ thay mới ngày hôm trước con sâu chỉ như cái tăm bám vào cuống lá nhưng vài ngày sau nó đã to bằng đầu đũa, có màu xanh giống lá cây nên rất khó phát hiện.

Sự ân hận bắt đầu khi em theo bạn đi tắm ở bể bơi Đầm Sen vào buổi sáng. Tắm xong lại dẫn nhau đi chơi, gần đến bữa cơm mới về vội vàng đi học. Chiều có khi lại đi chơi điện tử, thế là quên lãng việc tưới và bắt sâu cho cây chanh.

Khi em nhớ đến cây chanh là đã đến giờ đi ngủ em ngại leo lên gác, em tự nhủ: “Sáng mai dậy sớm tưới và bắt sâu cũng được”. Hôm sau lại cũng đến giờ ấy em mới nhớ đến cây chanh, em tặc lưỡi nghĩ một vài ngày tưới và bắt sâu cũng được, kì này trời râm mát mà. Thế là em đã làm mất đi một thói quen, một lời hứa với bố, với cây chanh... Cho đến một tuần sau, khi bố em gọi điện báo cho em là còn hai ngày nữa sẽ về... em mới giật mình leo vội lên gác tưới cây chanh. Nhưng than ôi! Cây chanh không còn một lá nào, chỉ có đám sâu to bằng đầu đũa đang bám lấy gốc cây còn một tí màu xanh, tất cả cành cao, cành thấp của nó đều là thành gỗ khô trông rất thảm hại! Em ngồi sụp xuống, lòng ân hận vô cùng. Một mặt em sợ bố đánh mắng, một mặt em tự xấu hổ với mình, một học sinh lớp sáu mà không đủ nghị lực thực hiện lời cha dặn làm một việc đơn giản. Để cây chanh chết, em chợt thương nó như người thân, đang tưới tốt bỗng nhiên tàn lụi. Thú thực lúc đó em chẳng biết làm thế nào? Trông thấy mẹ, em cũng thấy ngượng ngịu nên không muốn đi bơi nữa mặc dầu bạn bè vẫn đến rủ...

Đêm hôm ấy nằm thao thức bên mẹ mãi không ngủ được... Mãi sau em thiếp đi và mơ thấy cây chanh sống lại, xanh mướt xum xuê, vài cành còn ra hoa trắng... Em reo lên: “Cây chanh sống rồi! Cây chanh sống rồi!”. Tỉnh dậy em leo vội lên sân thượng xem nhưng cây chanh vẫn giờ những cành khô héo như tổ cáo kẻ bạc bội, lười biếng...

Hôm sau, bố em về, mẹ em mua gà về cải thiện. Em không còn bụng dạ nào làm cái gì cho đến nơi đến chốn, đến nỗi mẹ em mắng: “Con bé này lạ thật, như người ta bắt mất hồn...”.

Quả thật em đã mất đi cái hồn nhiên, vui vẻ, hoạt bát.

Bữa cơm được dọn ra. Đĩa thịt gà trông ngon quá nhưng khác với mọi lần nó thiếu một chút màu xanh của lá chanh... Mẹ em giục: “Đi hái mấy lá chanh con”.

Lúc đó bố em vừa trong buồng làm việc bước ra và em vội quỳ xuống ôm lấy chân bố, méo máo khóc: “Bố ơi, cây chanh chết mất rồi!”

Mới nghe mặt bố em hơi xám lại, nhưng rồi bố nâng em lên nói giọng ngọt ngào:

– Chắc là con mãi chơi quên không tưới cây và bắt sâu cho nó. Tội nghiệp, cây chanh đã sống với nhà ta ba năm nay. Con có biết tại sao bố thích cây chanh như vậy không? Vì người miền Bắc chúng ta thường hay có câu ví “thịt gà lá chanh”, mà quả thật ăn thịt gà luộc có lá chanh dấy lên một mùi thơm đặc biệt. Thôi con biết ân hận là tốt, để bố sẽ đi mua cây khác về trồng...

Suốt bữa cơm em không dám gắp miếng thịt gà nào bởi hình ảnh cây chanh cứ lớn vờn trong đầu.

(Bài làm của học sinh)

Bài làm 2

Em tôi là một cậu bé thông minh, học giỏi nên dường như bố mẹ cưng chiều nó hơn tôi. Ý nghĩ ấy làm tôi tức không thể nào chịu được. Mà quả thật như vậy: Tết vừa rồi bố tôi mua cho nó một cái ô tô chạy bằng pin mới cứng, còn tôi thì chẳng có gì. Bố bảo: “Hai chị em cùng chơi chung”. Nhưng tôi là con gái thì tôi chơi ô tô làm gì? Đó là một lẽ, nhưng ngay cả những lần hai chị em cãi nhau, bố mẹ chỉ mắng mỗi mình tôi. Có lúc tôi thắc mắc thì mẹ dịu dàng:

– Con là con gái, lại là chị thì cần phải nhường nhịn, chứ ai lại chấp với em từng li từng tí vậy. Với lại em nó vẫn còn bé, tính nó trẻ con hay trêu chọc, con đừng chấp.

Mẹ nói như vậy nhưng tôi vẫn hậm hực. Tôi nghĩ thầm trong bụng “Mẹ lại bênh nó rồi. Suốt ngày lúc nào cũng em còn bé... còn bé”.

Cho tới một hôm, có một chuyện xảy ra. Sáng sớm hôm ấy, tôi moi tiền ở con lợn ra 10.000 đồng, định bụng chiều sẽ khao lũ bạn vì tôi vừa được điểm cao trong kì thi 8 tuần. Tôi cẩn thận cất tiền vào một chỗ rồi vội vã đi học bài. Đến trưa, trước khi đi nấu cơm, tôi kiểm lại tiền để chốc nữa sẽ đi qua chợ mua các thứ mang tới lớp. Nhưng tiền tôi để ở bao kiểm tra đã không cánh mà bay. Tôi sừng sốt dốc cả bao kiểm tra ra, cẩn thận tìm lại một lần nữa, rồi tôi tìm khắp cả trong cặp vẫn chẳng thấy đâu. Rõ ràng tôi đã bỏ tiền vào trong cặp mà, hay là... hay là em tôi nó đã lấy. Đúng rồi, nhà chỉ có hai chị em mà nó thì học ở trên gác xép, nơi tôi để cặp, còn tôi học ở

dưới nhà. Vậy không nó thì còn ai vào đây, với lại chẳng lẽ tiền nó có cánh mà bay ra khỏi túi tôi à?

Nghĩ thế, tôi vội vã chạy lên, tức tối quát:

– Hùng! Mày lấy tiền của tao phải không?

– Không... em... em...

Nó ngơ ngác nhìn tôi, đôi mắt to tròn ngạc nhiên.

Tôi nhìn nó đầy giận dữ:

– Thế không phải mày thì ai vào đây, mà chỉ có hai chị em, không lẽ có ma à?

– Không! Em không lấy thật mà.

– Mày nói dối. Gớm, là một lớp trưởng ở trường tỏ vẻ gương mẫu mà không ngờ về nhà mày lại thế. Xấu ời là xấu. Tao tưởng bố mẹ chiều mày vì mày ngoan, học giỏi. Ngoan mà đi lấy trộm tiền của người khác.

Tôi mắng như tát nước vào mặt nó, mắng nó với tất cả sự bức tức, ghen tị bấy lâu nay. Còn nó, nó chột cúi xuống bàn bật khóc, mắt đỏ hoe. Mặc kệ, tôi vẫn nói, lòng tôi thầm nghĩ: “Nước mắt cá sấu ấy mà”.

– Tiền đâu, đưa đây cho tao!

Nó vẫn im lặng thút thít khóc, trông gương mặt li li mà ghét. Được, tôi sẽ về mách bố cho nó biết tay!

Trưa hôm ấy, khi bố tôi về tôi đã âm ức kể hết với bố: Nào là nó đã lấy tiền của tôi, tôi bảo nó còn chối và không đưa cho tôi. Bố tôi nghe vậy chắc giận lắm vì lâu nay bố vẫn nghiêm khắc với khuyết điểm. Bố gọi nó xuống rồi hỏi nó, về giận dữ:

– Hùng! Tại sao con lại lấy tiền của chị?

– Con không lấy... không lấy mà bố – Nó lảm lét nhìn bố giọng có vẻ oan ức lắm.

– Không lấy thì ai vào đây? – Bố quát – Có phải mày lấy tiền đi chơi điện tử không hả? Con trai chúng mày là suốt ngày đam mê trò chơi ấy, chẳng có ích gì cả.

Nó không nói gì, chắc bố càng tin lời của tôi là đúng. Bố bức tức lấy roi đánh nó, vừa đánh vừa quát:

– Ai dạy mày như thế hả. Tao có để cho mày thiếu cái gì đâu mà mày làm thế hả?

Đứng ở trong bếp tôi cũng thấy thương nó một ít nhưng vì sự ghen tức với nó bấy lâu nên tôi lại thấy rất hả hê. Vừa lúc ấy mẹ tôi đi làm về, mẹ khẽ hỏi tôi:

– Có chuyện gì mà bố con có vẻ mặt không vui vậy.

– Dạ, bởi em Hùng lấy tiền của con, bố giận nên đánh cho em một trận.

– Vậy à?

Thế rồi mẹ vội vã dựa xe ngoài sân để vào nhà. Mẹ bỗng gọi tôi:

– Thanh ơi có phải tiền của con đây không? Tờ 10.000 đồng mới cứng rơi ở ngoài sân đây này.

Tôi giật mình và chợt nhớ lại: “Ừ nhỉ! Bây giờ mình mới nhớ ra, lúc đó mình kẹp tiền vào quyển vở rồi ra sân học bài đã đánh rơi, thế mà mình cứ đinh ninh rằng ở trong bao kiểm tra”. Và tôi chợt nhớ lại mình đã nói với em thế nào, đã hả hê vô cùng khi em bị đánh. Một sự hối hận dâng lên trong tôi. Tôi vội vã chạy lên nhìn Hùng lí nhí:

– Hùng, chị... chị xin lỗi nhé... chị đã...

Hùng nhìn tôi nhoen cười:

– Chị... chị không có lỗi gì. Chẳng qua chị quá giận mới nói với em như vậy.

– Ôi! Em chị...

Tôi ôm Hùng vào lòng, sung sướng vô cùng. Vậy mà đã có lúc tôi đã hiểu lầm em, tôi thật đáng trách vô cùng. Bây giờ tôi mới hiểu lời mẹ nói:

– Em con tuy đôi lúc trêu chọc nghịch ngợm nhưng vì nó trẻ con, con không nên chấp.

Đó là một sự kiện đáng nhớ xảy ra mà tôi không quên được.

(Bài làm của học sinh)